

не разбирали какво става съ царцата следъ заминаването на царя. По-рано тя била много добра и обичала детето си.

Въ това време тихо се промъкналъ единъ просякъ.

Той излѣзълъ напредъ и, за голѣмо очудване на всички, попиталъ царцата съ дързъкъ гласъ:

— Нѣма ли да отрѣжешъ коситѣ си, за да спасишъ детето си?

Царцата поклатила яростно глава и извикала:

— Никога!

— Тогава ти не си моята жена! — проговорилъ просякътъ. Бързо той хвърлилъ горната си дреха и открилъ царската си мантия. Всички видѣли, че тоя просякъ билъ тѣхния царъ. Царцата затреперила на престола.

— Моята жена щѣше да ме познае и щѣше да умре, само да спаси детето си!

При тия думи царътъ я уловилъ за косата. Въ сжщата минута царцата изчезнала, а въ ржката на царя останало само едно кафяво листо. Престолътъ се разцепилъ и предъ очитѣ на всики отъ тамъ излѣзла истинската царца. Зайчето се превърнало на дете, което съ разтворени ржце се затекло при майка си.

А тя била добра царца и още по-добра майка и веднага започнала да цѣлува детето си, като всички майки. И всрѣдъ общата радостъ царцата разказала какво се било случило съ нея. Когато царътъ заминалъ на война, тя била превърната отъ магьосницата на престолъ, а самата магьосница станала царца.

Когато майката видѣла, какъ лъжливата царца измжчвала детето ѝ, пожелала да се превърне то въ каквото и да е, само да се отрве отъ лошата жена. И това станало...

Владимиръ Поляновъ.